

Sygn. akt **X K 987/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2018 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym

w składzie

Przewodniczący: SSR Julia Kuciel

Protokolant: Anna Ciechanowicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Pruszczu Gdańskim – bez udziału

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 15 lutego 2018 roku i 26 lutego 2018 roku sprawy

M. K. (K.), syna J. i D. z domu M., urodzonego (...) w G.

oskarżonego o to, że:

w dniu 15 kwietnia 2017 roku w P. na ul. (...) prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki M. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, gdzie wynik pierwszego badania wykazał 0,64 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, będąc uprzednio prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości oraz niestosując się do środka karnego w postaci zakazu kierowania pojazdami mechanicznymi orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk Południe w Gdańsku sygn. akt X K 910/08 na okres 120 miesięcy tj. od 1 lutego 2008 roku do 1 lutego 2018 roku, przy czym czynu tego dokonał w warunkach powrotu do przestępstwa, gdzie odbywał karę pozbawienia wolności za czyn z art. 244 k.k. w okresie od 9 maja 2013 roku do 8 maja 2014 roku wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk Południe w Gdańsku sygn. akt II K 706/12, tj. o czyn z art. 178a § 1 i 4 k.k. w zb. z art. 244 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

***

I. oskarżonego **M. K. (K.)** w ramach czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia uznaje za winnego tego, w dniu 15 czerwca 2017 roku w P. na ul. (...) prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki M. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, gdzie wynik pierwszego badania wykazał 0,64 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za czyny z art. 178a § 1 k.k. wyrokami Sądu Rejonowego Gdyni w sprawach o sygn. akt VIII K 348/02 i o sygn. akt VIII K 207/02 i wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku w sprawie o sygn. akt XK 910/07 oraz w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego wyrokiem Sadu Rejonowego w Gdyni w sprawie o sygn. akt VIII K 695/04, a także w okresie 5 lat od odbycia w okresie od 09 maja 2013 roku do 08 maja 2014 roku kary 1 roku pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku w sprawie o sygn. akt II K 706/12 za czyn z art. 244 k.k., tj. za winnego czynu, który kwalifikuje jako występki z art. 178a § 1 i 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to skazuje go, a na mocy art. 178a § 4 k.k. wymierza mu za to karę 1 (jednego) roku i 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na mocy art. 42 § 4 k.k. orzeka wobec oskarżonego **M. K. (K.)** dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych,

III. na podstawie art. 43a § 1 k.k. w zw. z art. 43a § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego **M. K. (K.)** świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 10 000 złotych (dziesięć tysięcy złotych),

IV. na mocy art. 626 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 49/83 poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego **M. K. (K.)** na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 370, 00 złotych (trzysta siedemdziesiąt złotych i 00/100), w tym kwotę 300, 00 złotych (trzysta złotych) tytułem opłaty.

Sygn. akt X K 987/17

UZASADNIENIE

W oparciu o zgromadzony materiał dowodowy Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. K. został skazany wyrokami: Sądu Rejonowego w Gdyni sygn. akt VIII K 348/02 i VIII K 207/02 oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdyni w sprawie o sygn. akt VIII K 695/04 za za czyny z art. 178a § 1 k.k. Wyrokiem wydanym w sprawie o sygn. akt VIII K 695/04 orzeczono względem niego również zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Następnie, wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku wydanym w sprawie o sygn. akt X K 910/07 wobec M. K. za popełniony przez niego czyn z art. 178 a § 1 k.k. w zb. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. orzeczono obok kary pozbawienia wolności środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 10 lat. Okres obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych trwał od dnia 01 lutego 2008 roku do dnia 01 lutego 2018 roku.

dowody: odpis wyroku II K 706/12 k. 47 - 48, dane o karalności k. 18 - 19

Za popełnione w dniu 23 lutego 2012 r. w G. przestępstwo kwalifikowane z art. 244 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., M. K. został skazany na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 08 stycznia 2013 roku o sygn. akt II K 706/12. Karę pozbawienia wolności orzeczoną tym wyrokiem odbył w całości w okresie od 09.05.2013 roku do 08.05.2014 roku.

dowody: odpis wyroku X K 910/07 k. 43 - 44, odpis wyroku II K 706/12 k. 43-44, dane o karalności k. 18 – 19, dane o odbytej karze k. 118-v.

W czerwcu 2017 roku kolega M. K. M. R. pozostawił swój samochód marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) na na parkingu przy centrum handlowym w G. z uwagi na odkryte w nim usterki. Poprosił on również M. K., ażeby ten dokonał naprawy tego samochodu, albowiem wcześniej kilkakrotnie naprawiał on przedmiotowy samochód. M. K. udał się w dniu 15 czerwca 2017 roku w tym celu w okolice ul. (...) w G., gdzie mieszkał M. R..

W dniu 14 czerwca 2017 roku M. K. uczestniczył w imprezie rodzinnej, która trwała do późnych godzin nocnych – wczesnych godzin porannych. W czasie trwania tego spotkania spożywał on wysokoprocentowy alkohol w bardzo dużej, choć nieustalonej ilości.

dowody: częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. K. k. 132 -133, zeznania świadka J. R. k. 59; protokół badania trzeźwości k. 2-v.

W dniu 15 czerwca 2017 roku w godzinach popołudniach M. K., po usunięciu usterki w należącym do M. R. pojeździe, wsiadł do niego i rozpoczął nim jazdę, m.in. poruszając się po ulicach w okolicy ulicy (...) w G.. M. K. został wówczas zauważony przez P. S., który uznał, że jego zachowanie wzbudza podejrzenia. Z tego względu P. S. wspólnie ze swoim kolegą K. P. zaczęli jechać za M. K., który pojazdem marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) jechał z G. do P.,

a także zawiadomili o tych okolicznościach Policję. W P. na ul. (...), przy skrzyżowaniu z ul. (...) został zatrzymany przez patrol Policji.

dowody: częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. K. k. 132 -133, zeznania świadka K. P. k. 50, zeznania świadka P. S. k. 55-57, zeznania świadka W. B. k. 32v.

W trakcie kontroli przez funkcjonariuszy Policji od M. K. wyczuwalna była woń alkoholu i z tego względu został on poddany kontroli na zawartość alkoholu w organizmie (w wydychanym powietrzu). Badanie przeprowadzone urządzeniem A. Q. 3020, dysponującym ważnym w tej dacie świadectwem wzorcowania nr AW/173.20/17 dało następujące wyniki: o godz. 20.07- 0,64 mg/l alkoholu w wydychanym przez M. K. powietrzu, a powtórne badanie, o godz. 20.22 – 0,65 mg/l alkoholu w wydychanym M. K. powietrzu.

Ponadto w toku przeprowadzanej kontroli okazało się, że M. K. prowadził kierował samochodem wbrew obowiązującemu orzeczonemu wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe sygn. akt X K 910/07 zakazowi prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Wobec powyższego pojazd marki M. kierowany przez M. K. został administracyjnie usunięty z drogi i przetransportowany na parking firmy (...) w P..

dowody: notatka urzędowa k. 1-v.; protokół badania trzeźwości k. 2-v.; świadectwo wzorcowania k. 3-4; protokół zdawczo – odbiorczy pojazdu k. 6, zeznania świadka W. B. k. 32v.

M. K. ma wykształcenie średnie. Jest przedsiębiorcą, z prowadzonej działalności osiąga dochód rzędu 2000 złotych netto miesięcznie. Jest kawalerem, ma dwójkę dzieci, w tym jedno pozostaje na jego utrzymaniu. Nie łoży na drugie dziecko, co wynika z umowy z matką dziecka. Nie posiada majątku. Nie był leczony psychiatrycznie, odwykowo ani neurologicznie. Był uprzednio wielokrotnie karany, w tym za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. i art. 244 k.k.

dowody: dane osobopoznawcze k. 12-13, dane z wyjaśnień oskarżonego k. 128-129, dane o karalności k. 18-19, odpisy wyroków k.43-44, 47-48

W toku postępowania przygotowawczego słuchany w charakterze podejrzanego M. K. przyznał się do zarzucanego czynu i odmówił składania wyjaśnień.

Na rozprawie głównej w dniu 15 lutego 2018 roku oskarżony oświadczył, że przyznaje się do popełniania zarzucanego mu czynu oraz odmówił składania wyjaśnień i wniósł o odroczenie rozprawy. Na rozprawie w dniu 26 lutego 2018 roku oskarżony złożył wyjaśnienia.

Z uwagi na wymóg zwięzłości uzasadnienia wynikający z art. 424 § 1 k.p.k. odstąpiono od cytowania całości wyjaśnień oskarżonego, odsyłając do wskazanych poniżej kart akt postępowania.

vide: wyjaśnienia oskarżonego M. K. k. 14, 129, 132-133

Sąd zważył, co następuje:

W świetle całokształtu zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego, w szczególności dokumentów zgromadzonych i ujawnionych w trybie art. 343 § 4 k.p.k. w zw. z art. 394 § 1 i 2 k.p.k., których wiarygodność i rzetelność nie była kwestionowana, a także częściowo wyjaśnień samego oskarżonego oraz zeznań świadków zarówno fakt popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu występku z art. 178a § 1 i 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., jak i wina M. K. nie budzą wątpliwości.

Sąd w toku rozprawy w dniu 26 lutego 2018 roku uznał w trybie art. 394 § 2 k.p.k. w zw. z art. 392 § 1 k.p.k. za ujawnione bez ich odczytywania zeznania świadków: W. B., K. P., P. S. i J. R., albowiem bezpośrednio przesłuchanie wskazanych świadków nie było niezbędne, zaś strony nie wniosły o odczytanie ich zeznań (oskarżony cofnął wniosek o

bezpośrednie przesłuchanie tych osób). Jednocześnie Sąd stwierdził, że niewątpliwie zeznania tych osób zasługiwały na uwzględnienie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych w sprawie.

Przechodząc do omówienia osobowych źródeł dowodowych w niniejszej sprawie, Sąd za wiarygodne uznał zeznania funkcjonariusza policji W. B., który dokonał kontroli oskarżonego w dniu 15 czerwca 2017 roku. Świadek w swoich zeznaniach opisał okoliczności związane z kontrolą oskarżonego oraz przeprowadzonym wobec niego badaniem stanu trzeźwości; i choć nie pamiętał on szczegółów dotyczących owych czynności, jak np. wyniku przeprowadzonego badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, to jednak nie przekreśla to wartości dowodowej zeznań tego świadka, albowiem stanowi to normalne, przewidywalne następstwo upływu czasu i ilości podejmowanych przez nich czynności służbowych.. Ponadto, treść tychże zeznań znalazła potwierdzenie, częściowo w wyjaśnieniach oskarżonego, w szczególności odnośnie tego, że oskarżony był w stanie nietrzeźwości, a także iż prowadził pojazd mechaniczny w czasie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Wartość dowodową zeznań w/w świadka potwierdzają również materiały zebrane w aktach, w szczególności protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości. W ocenie Sądu zeznania świadka są logiczne, a oceniane z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, nie budzą wątpliwości w zakresie ich prawdziwości.

Przy dokonywaniu ustaleń faktycznych w sprawie należało także uwzględnić zeznania P. S., który składał depozycje odnośnie zachowania oskarżonego w czasie kierowania przez niego pojazdem mechanicznym. I choć nieistotne były te podawane przez świadka okoliczności, które dotyczyły jego podejrzeń, a także podjętych przez niego czynności, to niewątpliwie jego oświadczenia procesowe miały znaczenie przy ustalaniu trasy, którą oskarżony przebył prowadząc pojazd marki M. i znajdując się w stanie nietrzeźwości. Świadek opisał bowiem, w jakim miejscu zauważył oskarżonego, co – uwzględniając fakt, iż został on zatrzymany w miejscowości P. – oznaczało, że przebył on trasę kilkudziesięciu kilometrów do czasu interwencji funkcjonariuszy Policji. Ponadto, świadek ten potwierdził sam fakt prowadzenia pojazdu mechanicznego przez oskarżonego, czemu zresztą sam M. K. nie zaprzeczył. Sąd zważył także, że zeznania P. S. znalazły potwierdzenie w tym zakresie w depozycjach K. P., który również jechał za oskarżonym z G. do P. i które, z tych samych względów, zostały uznane za polegające na prawdzie.

Sąd nie doszukał się również żadnych podstaw do zakwestionowania zeznań świadka J. R.. Świadek podała znane jej okoliczności, przy czym nie potrafiła wskazać, czy w dacie czynu przedmiotowy pojazd faktycznie był uszkodzony, co jednak w ocenie Sądu nie miało zasadniczego znaczenia w przedmiotowej sprawie, a jej depozycje uwzględniono wyłącznie w odniesieniu do ustalenia osoby właściciela pojazdu marki M. i miejsca, w którym był on zaparkowany.

Sąd za częściowo wiarygodne uznał wyjaśnienia oskarżonego złożone w toku rozprawy głównej w dniu 26 lutego 2018 roku, a dotyczące przebiegu zdarzenia z dnia 15 czerwca 2017 roku. I tak, niewątpliwie na wiarę zasługiwały te jego depozycje, w których podał on, że w dniu 15 czerwca 2017 roku kierował pojazdem marki M. (...), którym przejechał z G. – W. do P., a także odnośnie rodzaju i ilości spożywanego przez niego uprzednio alkoholu. W tym zakresie są one bowiem spójne z zeznaniami świadków W. B., K. P., P. S., a także z dokumentacją zgromadzoną w niniejszej sprawie, a dotyczące kontroli jego trzeźwości. Z tego względu w tym zakresie Sąd uwzględnił wyjaśnienia oskarżonego i uczynił je podstawą dokonywanych w sprawie ustaleń faktycznych. Natomiast Sąd z ostrożnością podszedł do wyjaśnień oskarżonego w zakresie powodów, dla których rozpoczął on jazdę tym pojazdem do P.; oskarżony podał, że uczynił to z uwagi na obawę przed K. P. i P. S., a także podał, że w P. zamierzał udać się na Komendę Policji, jednakże został wcześniej zatrzymany. Uwzględniając jednakże fakt, iż – jak podał sam oskarżony – miał on wiedzę, iż nie powinien prowadzić pojazdu mechanicznego z uwagi na obowiązujący go zakaz prowadzenia pojazdów, a także świadomość, jaką ilość alkoholu spożył w czasie imprezy rodzinnej i do późnych godzin nocnych/wczesnych rannych, tego rodzaju twierdzenia oskarżonego nie wydają się Sądowi przekonywujące. Sam zaś fakt zatrzymania prowadzonego przez oskarżonego pojazdu w pobliżu KPP w P. stanowi w ocenie Sądu wyłącznie zbieg okoliczności. Ponadto, skoro oskarżony obawiał się ścigających go mężczyzn to przecież mógł udać się do najbliższego komisariatu Policji (na ul. (...) w G.), czy też do K. w G. – nie musiał jechać w tym celu aż do P.. Niemniej jednak motywy, dla których oskarżony przebył ową trasę mają drugorzędne znaczenie dla ustaleń czynionych w niniejszym postępowaniu odnośnie jego sprawstwa i zawinienia w zakresie przypisanego mu czynu.

Za wiarygodny dowód uznał Sąd notatkę urzędową sporządzoną przez funkcjonariuszy Policji dotyczącą przeprowadzonej względem M. K. kontroli, ujawnioną w toku postępowania. Ujawniona notatka urzędowa potwierdza jedynie obiektywny fakt zaistnienia takiej kontroli oraz warunki w jakich się ona odbyła; w pozostałym zakresie nie stanowiła ona podstawy poczynionych ustaleń faktycznych, bowiem prowadziłoby to do naruszenia zakazu zastępowania dowodów, z których wymagane jest sporządzenie protokołu (np. zeznań świadków), treścią notatek urzędowych. Na opisane w niej okoliczności zeznawał świadek – funkcjonariusz Policji.

Ponadto Sąd uznał za podstawę ustaleń faktycznych w sprawie pozostałe dokumenty ujawnione w trybie art. 393 § 1 i 2 k.p.k., w szczególności w postaci danych osobo poznawczych, protokołu zdawczo – odbiorczego, świadectwa wzorcowania urządzenia kontrolującego, danych o karalności, odpisów wyroków oraz protokołu z kontroli urządzeniem testującym, którym to dowodom także dano wiarę – zostały one sporządzone przez osoby uprawnione do ich wystawienia i brak w sprawie jakichkolwiek danych, które mogłyby podważyć ich prawdziwość.

Wobec zaprezentowanej powyżej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd doszedł do przekonania, iż M. K. dopuścił się popełnienia przypisanego mu czynu, co zresztą nie było przez oskarżonego kwestionowane w toku postępowania. Sąd zmienił jednakże opis czynu przypisanego oskarżonemu w odniesieniu do czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia ten sposób, iż uznał, że oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu będąc uprzednio skazanym za czyny z art. 178a § 1 k.k. wyrokami Sądu Rejonowego w Gdyni w sprawach o sygn. akt VIII K 348/02 i o sygn. akt VIII K 207/02 i wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku w sprawie o sygn. akt XK 910/07 oraz w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego wyrokiem Sadu Rejonowego w Gdyni w sprawie o sygn. akt VIII K 695/04, a także w okresie 5 lat od odbycia w okresie od 09 maja 2013 roku do 08 maja 2014 roku kary 1 roku pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku w sprawie o sygn. akt II K 706/12 za czyn z art. 244 k.k. Powyższe Sąd ustalił na podstawie danych o karalności, danych o odbytych karach i odpisów wyroków znajdujących się w aktach sprawy. Przypomnieć przy tym należy, że Sąd, w toku rozprawy głównej, która miała miejsce w dniu 26 lutego 2018 roku i w obecności oskarżonego uprzedził go o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej zarzucanego mu czynu i zakwalifikowania go również z art. 64 § 1 k.k. Zmiany wymagała także błędnie wskazana w akcie oskarżenia data czynu, tj. zamiast „15 kwietnia” należało uznać, że do zdarzenia doszło „15 czerwca”; na fakt, iż do zdarzenia, będącego przedmiotem niniejszego postępowania doszło w dniu 15 czerwca 2017 roku wskazał zarówno sam oskarżony jak i świadcówie. Powyższe również wynika z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy w postaci notatki urzędowej oraz protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości i protokołu zdawczo – odbiorczego.

Sąd uznał, że właściwe będzie zakwalifikowanie czynu zarzucanego M. K. aktem oskarżenia z art. 178a § 1 i 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Na gruncie art. 178a § 1 k.k. odpowiedzialność karną ponosi osoba, która znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Natomiast § 4 artykułu 178a k.k. stanowi, iż o ile sprawca czynu, o którym mowa w § 1, był wcześniej prawomocnie skazany m.in. za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, albo dopuścił się czynu określonego w § 1 w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo, wówczas podlega on karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat. Definicję stanu nietrzeźwości dostarcza przepis art. 115 § 16 k.k. zgodnie z którym zachodzi on wówczas, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 ‰ albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. W przedmiotowej sprawie, co ustalono w sposób bezsporny, oskarżony prowadził samochód będąc w stanie nietrzeźwości, którego zawartość znacznie przekraczała 0,25 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu i wynosiła: w pierwszym badaniu 0,64 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, w drugim badaniu 0,65 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu. Nadto, jak wynika z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, M. K. był już uprzednio karany za czyn z art. 178a § 1 k.k., co omówiono już wyżej. Nadto, wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdyni w sprawie o sygn. VIII K 695/04 oraz wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku sygn. II K 706/12 orzeczono m.in. zakaz

prowadzenia przez oskarżonego pojazdów mechanicznych na okres 10 lat, który obowiązywał w dniu popełnienia czynu przypisanego oskarżonemu w niniejszym postępowaniu. W świetle powyższego nie ulega więc wątpliwości, że M. K. swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona czynu z art. 178a § 1 i 4 k.k.

Sąd ponadto zważył, że oskarżony z pewnością dopuścił się zarzucanego mu czynu w warunkach powrotu do przestępstwa, określonego w art. 64 § 1 k.k. Oskarżony popełnił bowiem ów występki przed upływem ciągu pięciu lat od odbycia w okresie od dnia 09 maja 2013 roku do 08 maja 2014 roku kary 1 roku pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku Wydział II Karny w sprawie o sygn. akt II K 706/12 z dnia 08 grudnia 2013 roku za czyn z art. 244 k.k., a zatem za czyn podobny. Oskarżony w toku postępowania toczącego się pod sygn. akt II K 706/12 został skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych; w niniejszym postępowaniu oskarżony również dopuścił się czynu polegającego m. in. na prowadzeniu pojazdu mechanicznego w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Sąd zważył przy tym, iż podstawą ustalenia przynależności porównywanych typów przestępstw do tego samego rodzaju może być każde z atakowanych nimi dóbr, bez znaczenia, czy mieści się ono w głównym, czy ubocznym przedmiocie ochrony (tak też SN w wyroku z dnia 24.08.2016 roku, sygn. akt V KK 33/16). W ocenie Sądu, z uwagi na określone w art. 178a § 4 k.k. znamię „dopuścił się czynu określonego w § 1 w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo” niewątpliwie przedmiotem ubocznym ochrony, określonym w tym przepisie, jest również wymiar sprawiedliwości; ów czyn, o ile polega na prowadzeniu pojazdu w stanie nietrzeźwości w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych” niewątpliwie skierowany jest przeciwko wymiarowi sprawiedliwości, a zwłaszcza wskazuje na brak respektowania prawomocnych orzeczeń sądowych zawierających określone zakazy. W tym zakresie Sąd nie podziela stanowiska Sądu Najwyższego, wyrażonego w wyroku z dnia 12 grudnia 2012 roku, w sprawie o sygn. akt II KK 300/12, uznając, że w sposób niejako automatyczny odnosi się ono wyłącznie do przedmiotu ochrony określonego w tytułach poszczególnych rozdziałów ustawy – Kodeks karny, nie zaś do podobieństwa konkretnych czynów zabronionych. W tym zakresie Sąd orzekający w niniejszej sprawie aprobuje pogląd wyrażony w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 30 marca 2016 roku, wydanym w sprawie I KZP 23/15, w którym wskazano, iż kwestia podobieństwa przestępstw w rozumieniu art. 115 § 3 k.k. nie może być oceniana w perspektywie abstrakcyjnej - jako "podobieństwo" typów czynów zabronionych - ale wyłącznie w perspektywie konkretnej. Przedmiotem oceny są więc konkretne czyny realizujące znamiona typów czynów zabronionych. Trzeba przy tym mieć na uwadze fakt, że dany typ czynu zabronionego może chronić różne dobra prawne i dopiero ocena konkretnego zachowania pozwala na ustalenie, które z chronionych dóbr zostało przez ten czyn naruszone bądź zagrożone.

Mając na uwadze powyższe Sąd stwierdził, że w przedmiotowej sprawie niewątpliwie doszło do wypełnienia ustawowych znamion decydujących o tym, że czyn przypisany oskarżonemu został popełniony w warunkach powrotu do przestępstwa.

Zdaniem Sądu, oskarżonemu przypisać można także winę w popełnieniu omawianego czynu. Oskarżony jest osobą zdolną ze względu na wiek do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dostarcza podstaw do przyjęcia, iż w chwili czynu był niepoczytalny lub znajdował się w anormalnej sytuacji motywacyjnej. Należy podkreślić, iż oskarżony rozpoczynając jazdę swoim samochodem wiedział przecież, że spożywał wcześniej alkohol – jak sam podał „wysokoprocentowy”, „w bardzo dużej ilości” i do „późnych godzin nocnych”. Wiedział on również, jeżeli uwzględni się jego wiek i doświadczenie życiowe, że rozpoczynając jazdę swoim pojazdem i kontynuując ją po południu i do godziny 19.55 (tj. do czasu zatrzymania przez patrol Policji) że mógł on być w stanie nietrzeźwości. Wskazania wiedzy oraz zasady logicznego rozumowania nie pozostawiają zatem wątpliwości, iż przewidywał on, iż będzie kierować pojazdem będąc w stanie nietrzeźwości. Mimo tego rozpoczął on jazdę tymże pojazdem i kontynuował on ją aż do czasu zatrzymania, co wskazuje z kolei, że godził się on z tym, że popełniania czyn zabroniony jako przestępstwo. Stwierdzić zatem należy, iż mimo tego, że oskarżony miał obiektywną możliwość zachowania się w sposób zgodny z obowiązującym porządkiem prawnym, nie uczynił tego jednak i prowadził samochód w stanie nietrzeźwości w ruchu lądowym mimo swojej wiedzy, że obowiązuje orzeczony wobec niego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Sąd zważył dalej, iż w myśl przepisu art. 53 k.k. sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do oskarżonej (prewencja szczególna), a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i zaspokojenie potrzeby poczucia sprawiedliwości (prewencja ogólna). Wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości. Te właśnie zasady kodeksu karnego sąd miał na uwadze uznając karę jednego roku i pięciu miesięcy pozbawienia wolności za sprawiedliwą. W ocenie Sądu, wymierzona oskarżonemu kara jest adekwatna zarówno do stopnia jego zawinienia, jak i stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu. Tak ukształtowana kara uwzględnia okoliczności łagodzące winę oskarżonego tj. jego postawę w toku procesu. Natomiast na niekorzyść oskarżonego przemawia to, że wykazał się on rażąco lekceważącym stosunkiem do obowiązujących norm prawnych. Sąd wziął także pod uwagę uprzednią karalność oskarżonego i poczytał ją na jego niekorzyść. Co więcej, popełniając przypisany mu czyn, M. K. nie miał na uwadze życia i zdrowia pozostałych uczestników ruchu, którzy korzystali z tej samej drogi co oskarżony. Pokonał też znaczny odcinek drogi i poruszał się drogą często uczęszczaną. Ponadto Sąd miał na względzie cele zapobiegawcze jakie orzeczona kara ma spełnić wobec M. K., jak również oddziaływanie w ramach prewencji ogólnej – tj. uwidocznienie, iż niestosowanie się do obowiązujących norm prawa, zawsze będzie wiązało się z odpowiednio dostosowaną do wagi tego czynu reakcją karną.

Sąd stwierdził również, iż w przedmiotowej sprawie względem M. K. zastosowanie znajdowała norma art. 42 § 3 k.k., obligująca do orzeczenia wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych albo pojazdów mechanicznych określonego rodzaju dożywotnio – z uwagi na popełnienie czynu z art. 178a § 4 k.k. (omyłkowo, z uwagi na komputerową technikę pracy, jako podstawę prawną tego orzeczenia wskazano art. 42 § 4 k.k.), Sąd uznał przy tym, iż w odniesieniu do oskarżonego, nie zachodzi wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami, który przemawiałby za ograniczeniem okresu obowiązywania rzezonego zakazu.

Mając na uwadze treść art. 43a § 1 i 2 k.k. Sąd zastosował wobec oskarżonego środek karny w postaci zobowiązania oskarżonego do uiszczenia świadczenia pieniężnego w wysokości 10.000 zł (ustalonej w oparciu o możliwości zarobkowe oskarżonego) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, do czego był zobligowany treścią wskazanego przepisu.

Ponadto, Sąd na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 1 i 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym kwotę 300 zł tytułem opłaty, albowiem Sąd nie znalazł podstaw do zwolnienia oskarżonego, będącego osobą zdolną do pracy od ponoszenia kosztów wywołanych jego nagannym postępowaniem.